

opusdei.org

Meilė – tai kažkas nepaprasto (VI): kad muzika skambėtų

Pašaukimas į Opus Dei yra kvietimas asmeniškai interpretuoti muzikinį kūrinį, groti dievišką muziką, kuri turi tiek skirtingų interpretacijų, kiek yra asmenų.

2020-02-05

Kai Jėzus kalbėjo apie Dievo karalystę, Jis žinojo, kad tai kažkas visai kito nei įsivaizduoja Jo besiklausantieji, kažkas kito, nei mes

įsivaizduojame šiandien. Todėl užuot pateikęs mums apibrėžimą, Jis pasitelkia palyginimus: pasakojimus ir vaizdus, kurie mus kviečia giliau suvokti perteikiamą paslaptį.

Pavyzdžiui, Jėzus lygina Dievo karalystę su garstyčios

grūdeliu, kuris, sėjamas dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų žemėje; bet pasėtas užauga, tampa didesnis už visas daržoves ir išskleidžia tokias plačias šakas, kad jo pavėsyje gali susisukti lizdą padangių sparnuočiai (Mk 4, 31–32). Tai nedidelis grūdelis, kuris dingsta žemėje ir yra užmirštas, bet niekada nesustoja augti – net jei pasaulis ir akivaizdžiai eina skirtinga linkme. Tas grūdelis auga net ir naktį, kai niekas jo neprižiūri ar nekreipia dėmesio.

1928 m. spalio 2 d. Dievas leido šv. Josemariai savo sieloje atrasti sėklą, kurią tik Jis galėjo ten palikti: mažas grūdelis, kuris turės augti globojamas Bažnyčios. Po kelių

mėnesių būsimo šventojo dienoraštis supažindina mus su šios sėklos „genetiniu kodu“: „Paprasti krikščionys. Raugas tešlai. Mūsų – paprastumas ir natūralumas. Priemonė: kasdieninis darbas. Visi šventieji! Tylus atsidavimas“[\[1\]](#). Nuo tos dienos, kai Dievas jam davė misiją rūpintis šia sėkla, vienintelis šv. Josemarios rūpestis buvo, kad ji užaugtų ir taptų realybe. Ir tai, kas tuo metu tebuvo pažadas, viltis, šiandien yra medis su daug lapų, kuris daugeliui sielų teikia prieglobstį ir turiningo gyvenimo pojūtį.

Yra normalu norėti tapti šventu

Popiežius Pranciškus mums sako: „Tad kiekvienas šventasis yra žinia, kurią Šventoji Dvasia semia iš Jėzaus Kristaus turtų ir dovanoja savo tautai.“[\[2\]](#) Šv. Josemaria yra žinia, kurią pats įkūnijo savo gyvenimu. Jis pats tapo žinia, o jo gyvenimas ir

žodžiai metė iššūkį daugelio gyvenimui: „Tegu nebūna tavo gyvenimas bevaisis. Būk naudingas. Nusikratyk snaudulio. Spinduliuok savo tikėjimo ir meilės šviesa. <...>. Ir visus žemės kelius uždek Kristaus ugnimi, kurią nešioji savo širdyje.“[3]

Jis nešė ugnį savo širdyje, kaip greitai suvokė vienas pirmųjų Opus Dei išventintų kunigų Jose Luis Muzquiz. Pirmą kartą kalbėdamas su šv. Josemaria, jis išgirdo kažką, ko galbūt niekada nebuvo girdėjęs: apie buvimą apaštalu savo darbe. Ir tuoj pat šv. Josemaria pridūrė: „Nėra kitos meilės, tik Meilė.“ Šie žodžiai Jose Luisui padarė gilų įspūdį: „Buvo akivaizdu, kad ši mintis kilo iš jo sielos gelmių, iš sielos, mylinčios Dievą. Visi ligtoliniai mano mąstymo įpročiai tiesiog subyrėjo.“[4]

Per padėkos Mišias už šios mylinčios Dievą sielos beatifikaciją, tuometinis kardinolas Ratzingeris su jam

būdingu paprastumu ir gyliu pasakė: „Žodžio „šventas“ ilgainiui pavojingai susiaurinta, ir tai veikia mūsų šiandienos kultūrą. Tai verčia mus galvoti apie šventuosius, kurių statulas ir paveikslus matome altoriuose, stebuklus ir herojiškas dorybes, atrodo, kad šventumas yra skirtas tik keliems išrinktiesiems, tarp kurių mums nėra vietos. Tada mes rezervuojama šventumą tik nedaugeliui, nežinomam skaičiui, ir liekame patenkinti tokie, kokie esame. Atsižvelgdamas į šią dvasinę apatiją, Josemaria Escriva nusprendė žadinti, šaukdamas: Ne! Šventumas nėra kažkas neeilinio, bet priešingai – tai labai kasdieniška; kiekvienam pakrikštytam asmeniui normalu šventėti. Šventumas nereiškia kažkokio nepaprasto herojiškumo, kurio neįmanoma pasiekti; priešingai – jis turi tūkstančius skirtingų formų ir gali tapti realybe bet kur, bet kuriame darbe. Šventumas yra normalu.“[5]

Tuomet visiškai normalu krikščioniui yra norėti tapti šventu. Kai buvo dar jaunas, kunigas Josemaria rašė: „Šventieji nebuvo deformuotos būtybės, ligoniai, kurių atvejus turėtų studijuoti „moderniškai“ gydytojai. Jie buvo ir yra normalūs žmonės, su kūnu ir krauju – kaip ir tu. Ir laimėjo.“[6] Kvietimas į Opus Dei skatina suprasti, kad „normalu“ būti šventuoju, trokštant tapti paprasto muzikos kūrinio atlikėju. „Natos“ šiai žinutei jau parašytos: šv. Josemarios gyvenimas ir pamokslai bei raštai, Vatikano II susirinkimo paskelbtas visuotinis kvietimas į šventumą[7]; atliepiantis šį mokymą pastarųjų popiežių mokymas[8]; ir galiausiai – Evangelijos. Ši muzika turi būti išgirsta kiekviename mūsų pasaulio kampelyje, ji dar vis turi tapti realybe daugelio krikščionių asmeniniame gyvenime.

Taip arti, kad gyvename su Juo

Įkvėpdamas Opus Dei, mūsų Viešpats
nutiesė Bažnyčiai kelią –
dvasingumą, skirtą kiekvienos
dienos kasdieninei aplinkai,
neatskiriamą nuo kasdieninio darbo
ir paprasto, normalaus skirtingų
žmonių gyvenimo. „Iš tolo atrodo,
kad ten, horizonte, žemė susijungia
su dangumi. Nepamiršk, kad vieta,
kur žemė ir dangus iš tiesų
susijungia, yra tavo kaip Dievo vaiko
širdis.“[9] Taigi, nors pašaukimas į
Opus Dei skatina asmenį imtis
iniciatyvos, siekiant tobulesnio
pasaulio, jis neveda pirmiausiai į
aktyvizmą, arba didesnę kiekį veiklą,
nei darėme iki tol. Priešingai, šis
pašaukimas veda į veiklumą kitokiu
būdu – būnant su Dievu veiklose,
kurių imamės, ir siekiant su Juo
dalintis viskuo. „Mano vaikai, mūsų
pašaukimas yra sekti Kristų. Ir taip
atidžiai Jį sekti, kad mes gyventume
su Juo – kaip tie dvylika – taip arti,
kol ateis akimirka, kai pradėsime
tapatintis su Juo, ir galėsime kartu su

Šventuoju Pauliumi tarti: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus.“[10]

Vienas iš pirmųjų supernumerarijų nustebo, kai Darbo įkūrėjas jam pasakė: „Dievas tave šaukia į kontempliacijos kelią.“ Jam, kaip susituokusiam, turinčiam vaikų ir sunkiai dirbančiam, kad galėtų išlaikyti šeimą, tai buvo „tikras atradimas“[11]. Šventasis Josemaria patarė ir kitam asmeniui: „Pakalbėk su mūsų Viešpačiu; pasakyk Jam: „Aš pavargau, Viešpatie. Man visiškai senka jėgos. Viešpatie, tai nėra gerai. Kaip pasielgtum Tu?“[12] Štai ką kontempliacija pasaulyje apima – žiūrėti į realų pasaulį su meile, tuo pačiu, žiūrint į Dievą ir dalyvaujant nepertraukiamame dialoge su Juo. Šventasis Josemaria šį gražų iššūkį apibendrina pritrenkiančia fraze: „<...> kuo labiau esame pasaulyje, tuo labiau turime būti Dievo.“[13] Ir šis artumas, šis gilus draugiškumas

su Juo, iškelia du dalykus, kurie (ne vien pašaukime į Darbą) turi ypatingą reikšmę visiems, ką Dievas kviečia eiti šiuo keliu: kvietimą būti apaštalu, kad ir kiti pažintų Dievas; ir misiją perkeisti ir sutaikyti pasaulį su Viešpačiu per savo darbą.

Tačiau prieš apsvarstant šiuos dalykus, kyla klausimas. Jei Šventasis Josemaria visada pabrėždavo, ką ir dabartinis popiežius mums nuolat primena, kad šventumas yra kiekvienam; jei mūsų Viešpats suteikia mums galimybę supažindinti kitus su Evangelija, tada kyla klausimas, kuo savitas yra pašaukimas į Opus Dei kaip atsakas į kvietimą ieškoti Dievo?

Tai gana paprasta paaiškinti, jei turime omenyje, kad įvairūs krikščionių gyvenime atrandami pašaukimai yra saviti būdai ir gyvenimo kryptys atsiliepti į per krikštą gautą kvietimą. Konkrečiai

„pašaukimas į Opus Dei apima savęs atidavimą arba pašventimą Dievui ir kitiems pagal krikščionio pašaukimą; vienintelis „papildomas“ specialus „elementas“ – šio atsidavimo vykdymas per specifinę instituciją Bažnyčioje (Opus Dei), kuri turi jai būdingą dvasingumą, konkrečias formavimo bei apaštalines priemones“[14], ir kelia sau tikslą tarnauti Dievui ir kitiems vyrams ir moterims per darbą ir įprastą, kasdienį gyvenimą. Arba kitaip tariant: tie, kurie atranda ir priima pašaukimą į Opus Dei, padedant Dievui ir gausiai kitų pašauktųjų šeimai, tarnauja kitiems (tai yra krikščioniško gyvenimo esmė). Ir todėl jie yra pasirengę padaryti viską, ką gali, kad gyvenimas su šia charizma pripildytų jų vidų, apšviestų jų protą ir praturtintų jų asmenybę, kad iš tikrųjų galėtų atrasti Dievą savo gyvenime ir dalytis šiuo nuostabiu atradimu su kitais.

1928-ųjų m. spalio 2 d. gautas dieviškasis nušvitimas ir vėlesni ženklai šv. Josemariai aiškiai parodė, kad turi atiduoti savo gyvenimą skleisti žiniai tarp kitų krikščionių – vyrų ir moterų, kurie gyvena pasaulyje, dirba įvairius darbus, – kad visi yra kviečiami siekti šventumo ir apaštalauti. Ir tai daryti per Opus Dei instituciją, sudarytą iš paprastų krikščionių, kurie priėmė dieviškąjį kvietimą asmeniškai siekti šio idealo, ir savo gyvenimu liudija šią nuostabią galimybę, malonės pagalba, tuo ištikimai gyventi nepaisant asmeninių ribotumų.

Visi, kurie turi didelę širdį

Anksti rytą, kelyje iš Betanijos į Jeruzalę, Jėzus pasijuto alkanas. Jis nori numalšinti alkį ir sustoja prie figmedžio (Mt 21, 18). „Jis prieina prie figmedžio. Jis prieina prie tavęs, prieina prie manęs. Jėzus alkanas ir ištroškęs sielų. Nuo Kryžiaus Jis

sušuko: *sitio!* – trokštu (*Jn 19, 29*). Jis trokšta mūsu, mūsu meilės, mūsų sielų ir visų sielų, kurias turime atvesti pas Jį Kryžiaus keliu – nemirtingumo ir dangiškosios šlovės keliu.“[15]

Pašaukimas į Dievo Darbą reiškia „užsikrėsti“ stipriu Dievo alkio ir troškulio užkratu.Šv.

Josemariabesistengiant kuo greičiau įkurti pirmąją Opus Dei rezidenciją, kai kurie žmonės jam patarė taip neskubėti. Vėliau dalyvaudamas rekolekcijose, šv. Josemaria parašys:

„Skubėjimas. Tai nėra skubėjimas.

Tai yra Jėzus ragina judėti

pirmyn.“[16] Jis buvo raginamas,

kaip ir Šventasis Paulius, Kristaus meilės. Ir tuo pačiu romiu raginimu

Dievas nori, kad budintume

kiekvieno vyro ir moters širdį:

„Pabusk žinantis, kad esi

mylimas!“[17] Ir tai daryti normaliu,

natūraliu būdu, mylint ir leidžiant

save mylėti kiekvienam, padedant ir

jiem tarnaujant, perduodant tai, ką žinome, mokantis iš jų, dalijantis išsūkais ir planais, problemomis ir rūpesčiais, kuriant draugystės ryšius. Būtent ten, kur dirbame, ilsimės, apsipirkinėjame..., galime būti raugas, druska ir šviesa pasauliui.

Dievas į savo darbą nekviečia „superherojų“. Jis kviečia normalius žmones, turinčius didelę, kilnią širdį, kur kiekvienas vyras ir kiekviena moteris ras vietą. Pirmuosiuose dokumentuose, šv. Josemaria rašė apie tuos, kurie galėtų būti Dievo pašaukti į Dievo Darbą: „Darbe nėra vietos tiems, kurie yra savanaudžiai, bailūs, nepatikimi, pesimistai, drungni, kvaili, tingūs, baikštūs, lengvabūdžiai. Tačiau čia yra vietos sergantiems, Dievo pamėgtiems, ir tiems, kurie turi didelę širdį, nepaisant galimo išties didelio jų silpnumo.“[18] Atrandantieji Dievo kvietimą į Opus Dei gali būti su trūkumais ir riboti, tačiau privalo

turėti aukštus idealus, troškimą
mylėti ir apgaubti šia Dievo meile
kitus.

Mylėti pasaulį taip, kaip Dievas jį myli

*Dievas taip pamilo pasaulį, jog
atidavė savo viengimį Sūnų, kad
kiekvienas, kuris jį tiki, turėtų
amžinąjį gyvenimą (Jn 3, 16).*

Dievas „aistringai“ pamilo pasaulį,
kurį pats sukūrė. Taigi pasaulis nėra
kliūtis šventumui, bet vieta, kur
šventumas gimsta. Opus Dei esminė
žinia yra nusakoma šiuo įsitikinimu:
mes galime būti šventi, ne nepaisant
to, kad gyvename pasaulyje, bet
pasinaudodami pasauliu, būdami
pasauliečiais. Kadangi pasaulis, šis
slėpingas didybės ir menkystės,
meilės ir neapykantos, pykčio ir
atleidimo, karo ir taikos lydinys, *su
ilgesiu laukia, kada bus apreikšti
Dievo vaikai (Rom 8, 19).*

Kalbant apie žmonijos santykius su pasauliu, Pradžios knygoje vartojami du veiksmažodžiai: „laikytis“ ir „kultivuoti“ (žr. *Pr* 2,15). Pirmuoju, kuris taip pat vartojamas norint išreikšti įsakymų įvykdymą, mums parodoma mūsų atsakomybė už pasaulį ir tai, kad negalime juo naudotis despotiškai. Antrasis veiksmažodis – „kultivuoti“, kuris reiškia tiek „dirbti“ (žemę), tiek teikti kultą, sujungia darbą ir Dievo garbinimą. Dirbdami mes ne tik asmeniškai išsiskleidžiame, bet ir siūlome Dievui malonią garbinimo atnašą, nes mylime pasaulį taip, kaip Jis jį myli. Todėl mūsų darbo pašventinimas reiškia siekti padaryti pasaulį gražesnę, rasti jame vietos Dievui.

Pats Viešpats norėjo laikytis ir dirbti pasaulyje, kuris buvo sukurtas Jo paties – Kūrėjo – rankomis. Mūsų Viešpaties slaptas gyvenimas Nazareto dirbtuvėse šimtmečiais

buvo aptrauktas migla, neaiškumu. Tačiau Dievo darbo dvasios šviesoje „<...> Jo gyvenimo periodas švyti it saulės šviesa. Jis nušviečia mūsų dienas ir pripildo jas savitos prasmės <...>.“[19] Todėl šv. Josemaria nuolat skatino savo sūnus ir dukteris apmąstyti šiuos slėpiningus Jėzaus darbo metus, kurie mums primena „slaptą ir tylų“ kviečių augimą. Štai kaip Jėzus užaugo – vėliau Jis netgi lygina save su kviečio grūdu – Juozapo ir Jo motinos dirbtuvėje, toje dirbtuvėje, kuri taip pat buvo ir jo namai.

Šventosios šeimos kuklus gyvenimas atskleidžia, kad yra darbo vietų, kurios, nors atrodytų mažai svarbios žemiškomis akimis, Dievo akyse turi didžiulę vertę. Taip yra dėl meilės ir rūpestingumo, troškimo padaryti darbą naudingą. Todėl „darbo pašventinimas nereiškia *daryti kažką švento*, bet veikiau *atlikti patį darbą šventai*.“[20] Taigi „žmogiškai gerai

atliktas darbas žmonių akimis tampa gydančia „versme“, per kurią jie atranda Dievą kiekviename gyvenimo aspekte. Dar daugiau, tai vyksta šiuo metu, kai materializmas yra linkęs darbą paversti purvu, kuris apakina žmones ir neleidžia matyti Dievo.“[21]

Norint duoti vaisių, grūdai turi pasislėpti žemėje, išnykti. Būtent taip šv. Josemaria matė savo gyvenimą: „Mano vaidmuo yra pasislėpti ir išnykti, kad tik Jėzus šviestų.“[22] Ir būtent taip Dievas nori, kad visi į Dievo darbą pašaukti vyrai ir moterys matytų savo gyvenimus. Kaip ir pirmieji krikščionys: normalūs, paprasti žmonės, kurie, jei ir pakeldavo balsą, tai ne ieškodami kitų pripažinimo, bet veikiau dėl Dievo spindesio ir Jo šlovės. Žmonės, kurie, visų pirma, „gyveno vienybėje su Kristumi ir supažindindavo su Juo kitus. <...> taikos ir džiaugsmo

sėjėjai, taikos ir džiaugsmo, kurį
mums atnešė Jėzus.“[23]

Eduardo Camino / Carlos Aixelá

[1] Šventasis Josemaria, *Apuntes
intimos*, nr. 25, žr. „Opus Dei in the
Church“ sud. Pedro Rodriguez,
Fernando Ocariz, Jose Luis Illanes,
Dublin: Four Courts Press, 1994, p.
133.

[2] Šventasis Tėvas Pranciškus,
Apaštališkasis paraginimas *Gaudete
Et Exsultate. Apie pašaukimą į
šventumą šiuolaikiniame pasaulyje*,
nr. 21.

[3] Šventasis Josemaria, *Kelias*, nr. 1.

[4] *The Way*, Critical-Historical
edition, nr. 417, komentaras.

[5] Joseph Ratzinger, *Homily*, 1992 m. gegužės 19 d.

[6] Šventasis Josemaria, *Kelias*, nr. 133.

[7] II Vatikano Susirinkimas, *Lumen gentium* (1964 m. spalio 21 d.), nr. 40.

[8] Šventasis Jonas Paulius II, Apaštališkasis paraginimas *Christifideles laici* (1988 m. gruodžio 30 d.), nr. 16-17; Benediktas XVI, 2011 m. balandžio 13 d. audiencija; Šventasis Tėvas Pranciškus, Apaštališkasis paraginimas *Gaudete et exsultate* (2018 m. kovo 19 d.).

[9] Šventasis Josemaria, *Vaga*, nr. 309.

[10] Šventasis Josemaria, *In Dialogue with the Lord*, Scepter, 2018, p. 23.

[11] Victor Garcia Hoz, *Mi encuentro con Monsenor Escriva de Balaguer*,

žr. Serrano R. (ed.) *Asi le vieron*,
Rialp, Madrid, 1992, p. 83.

[12] Šventasis Josemaria, *Notes from a family get-together in Valladolid*,
1972 m. spalio 22 d.

[13] Šventasis Josemaria, *Kalvė*, nr.
740.

[14] Fernando Ocariz, *Vacation to Opus Dei as a Vocation in the Church*,
žr. "Opus Dei in the Church", p. 103.

[15] Šventasis Josemaria, *Dievo bičiuliai*, nr. 202.

[16] Asmeniniai užrašai (*Apuntes intimos*), nr. 1753, žr. Andres Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, vol. 1, p. 394.

[17] Šventasis Jonas Paulius II,
Crossing the Threshold of Hope, p. 9.

[18] Šventasis Josemaria, *Instrukcija*,
1934 m. balandžio 1 d., nr. 65.

[19] Šventasis Josemaria, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 14.

[20] Fernando Ocariz, *Naturaleza, gracia y gloria*, Eunsa 2000, p. 263.

[21] Palaimintasis Alvaro del Portillo, *Laiškas*, 1975 m. rugsėjo 9 d.

[22] Šventasis Josemaria, *Laiškas*, 1975 m. sausio 28 d.

[23] Šventasis Josemaria, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 30.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-vi-kad-muzika-skambetu/> (2026-03-20)